

Paeonia lactiflora (piwonia chińska)

rodzina Paeoniaceae (piwoniovate) syn. P. albiflora

Pochodzi ze wschodniej Azji (Syberii, Chin i Japonii), występuje na naturalnych stanowiskach w Europie, Azji, w płn.– zach. Ameryce oraz Peru. Jest to bylina o mięsistych, zgrubiałych korzeniach. Łodyga czerwona o wysokości 70 do 100 cm. Pędy sztywne, wzniesione u nasady lekko zdrewniałe. Liście złożone, ciemnozielone, lekko skórzaste na silnych ogonkach, podwójnie trójdzielne o odcinkach eliptycznych i lancetowatych. Listki osadzone są na krótkich ogonkach, o brzegach słabo ząbkowanych, czerwono żyłkowane.

Kwitnie w maju, czerwcu, kwiaty są obupłciowe, duże (do 14 cm) pachnące, białe, różowe, czerwone. Znanych jest mnóstwo odmian o kwiatach pojedynczych, pełnych i półpełnych. Owocem jest kilkunasienny wielomieszek, a nasiona duże, ciemne znajdują się w osnówce. Jej nazwa ma boskie pochodzenie, gdyż paionia nazywała się roślina, którą Apollo uleczył Hadesa. Paion było przydomkiem Apollina Uzdrowiciela. Wierzono, że piwonia ma właściwości lecznicze i zapobiega obłądowi, chroni przed czarami i urokami, odpędza duchy nieczyste.

Piwonie wymagają miejsc otwartych, osłoniętych od wiatru, dobrze oświetlonych. Gleb żyznych, średnio zwięzłych, próchnicznych, gliniastych, utrzymujących wodę, nawet w okresie letniej suszy, choć głębsze warstwy powinny być przepuszczalne (nadmiar stojącej wody powoduje gnienie jej mięsistych korzeni). Najodpowiedniejsze są gleby o odczynie kwaśnym o pH 5-6. Piwonie uprawiane są jako rośliny ozdobne dla wielkich i pachnących kwiatów, choć oprócz kwiatów mają również dekoracyjne liście, które jesienią często pięknie przebarwiają. Rozmnaża się je przez podział karp. Są to rośliny długowieczne (10-15 lat), rosną powoli, dopiero kilka lat po posadzeniu w pełni się rozwijają i obficie kwitną.